

פרשת אמור

משיחת י"ט כסלו תשמ"ז

רשימה פרטית בלתי מוגה

כל התוועדות, כל התכנסות, קשורה לכאורה במאורע, בהתרחשות שהתרחשה לפני כמה שנים. החל מחג הפסח, "זכר ליציאת מצרים", שמדגישים את העובדה שזהו "זכר". זה לא שביום זה מתרחשת יציאת מצרים בפשטות, בפועל, אלא זהו "זכר ליציאת מצרים" שהתרחשה לפני כמה זמן, לפני זמן רב.

הדבר נכון גם בנוגע לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו". מתן-תורה התרחש – כפי הפתגם הידוע – פעם אחת ויחידה. בשישה בסיון בשנת צאתם ממצרים, ובתור המשך לגאולה זאת. כך גם ביחס לחג הסוכות, "בסוכות הושבתי את בני ישראל", גם כאן מדגישים מיד שזה קרה כשהוא הוציא אותם מארץ מצרים.

עם זאת, מובן שהעובדה שמקשרים את החגים אל העבר, זה לא כדי שזה יגרום, חס ושלום, חלישות בדבר, עניין שהוא, בלשון הספרי, "כדיוטגמא [פקודת המלך] ישנה", אלא אדרבה: אנחנו מדגישים את העובדה שהיא ישנה, על מנת להדגיש עוד יותר שבעניין ישן נמצא הכוח לגרום מחדש - לאחר כמה וכמה זמן, שנים או אלפי שנים – שזה יהיה בדיוק כפי שהיה בפעם הראשונה, אותה התרגשות ואותן תוצאות במעשה בפועל. ואדרבה: בחגים אלה, אנו מקיימים את ציווי התורה שהיא תורת אמת. ולכן, כשהיא מצוה עלינו לעשות משהו, הרי זה סימן שהדבר שהיא מצוה לקיים, או מבקשת לקיים, הוא עניין אמיתי.

אומרת לנו התורה שזהו עניין שהוא "כחדשים", וישנה גם גירסה אחרת - "חדשים", ללא כ"ף הדמיון. ורואים זאת גם בנוגע להתוועדות כיוצא בזה, ובייחוד כשזה מתבטא בעניינים גשמיים. וכמו שרואים בפשטות שמצות היום בפסח היא אכילת מצה גשמית. וביחס לימים טובים בכלל, "אין שמחה אלא בבשר" ו"אין שמחה אלא בייין", והשמחה חייבת להיות שמחה גופנית, שכוללת את אשתו ובני ביתו.

זהו דין שנפסק להלכה, והובא בשולחן-ערוך בהלכות יום-טוב. והדבר נכון גם לגבי המועדים שהם "מדרבנן" [תקנת חז"ל], או מבוססים על מנהג ישראל; שגם לגביהם מנהג ישראל הוא לקשר זאת עם "גדולה לגימה שמקרבת", אף על פי שעניינו של החג הוא בעל אופי הכי רוחני. לא קיימת רוחניות גדולה יותר מהעניין של "זמן מתן תורתנו", ועד כדי כך שבנוגע למצוות המיוחדות ליום-טוב זה, איננו מוצאים שום מצוה גשמית.

ואף על פי כן, את כל החגים הללו אנו מצוים לבטא בשמחה גלויה, ולשם כך דרוש דבר שמשמח, ו"משמח אלוקים ואנשים". ולכן, כאמור, מנהג ישראל הוא שזה יהיה באופן של "לגימה שמקרבת", ומשמחת, ו"משמחת אלוקים ואנשים". זה כולל גם את בחינת "אלוקים ואנשים" שיש בכל יהודי:

פרשת אמור

הנפש האלוקית שבו, והנפש הבהמית והגוף שלו; שניהם גם יחד חייבים להיות חדורים בעניין השמחה.

ומכל האמור מובן בפשטות, שכאשר אנו מדגישים שזהו עניין שהתרחש לפני כמה זמן, ואנחנו מדייקים ומדגישים שזה היה דוקא עניין ישן, הרי זה כדי להוסיף עוד יותר בהדגשת ההתמקדות שלנו בעניין ובפעולות שנעשות כתוצאה מהעניין. אנחנו רואים שדוקא דבר ישן פועל ומשפיע ביתר שאת וביתר עוז.

ומדי שנה בשנה, כל יהודי, ו"כל ישראל בחזקת כשרות הם", מקיים את הציווי "להעלות בקודש", ובשנה זו צריכה להיות עלייה גדולה יותר מהעלייה שהיתה באותו חג ומועד בשנה שלפני זה. ועל אחת כמה וכמה, שזו עלייה גדולה יותר מהשנים הקודמות.